

เพราะ...ที่สุดแล้วทุกชีวิตต้องอยู่ลำพัง

นำเสนอเมื่อ : 12 ธ.ค. 2552

__fwdDer.com__-185159099-10.jpg

CLICK เพราะ...ที่สุดแล้วทุกชีวิตต้องอยู่ลำพัง โมงยามที่คอยเขียนดี
และดักเตือน...ชีวิตนี้สั้นนัก! เพียงชั่วกระพริบตาหัวใจ และไปไม่ปลิดชั่ว.....
เราก็จะไม่ได้เห็นหน้ากันอีก...ไม่ได้พบกันอีก...กับใครบางคน
เราเฝ้าถามตัวเองในมุมความปวดร้าวอยู่เสมอว่า..... เราจากกันชั่วชีวิตแล้วจริงๆ
หรือนี้...เราไม่ได้พบกันอีกแล้วชั่วชีวิตใช่ไหม มันเป็นความรู้สึกที่ปวดร้าวเกินทน
ถ้าต้องอยู่ไป...อย่างโดดเดี่ยวตลอดชีวิต...กับชีวิตที่ไม่มีวันจะมีใครได้เลย
เราจะทุกข์ทรมานไปไม่รู้สิ้นสุด หรือเราจะยอมรับและมีความสุขกับมัน
เราจะจำนนเอาอย่างหนา...หรือจำยอมเอาอย่างหลัง บางคนเลือกที่จะมีใคร
และให้ใครบางคนเดินเข้ามาในชีวิต ทดแทนและซดเซย ต่อเติมและดักดวง ความรัก
หรือที่สุดแล้วอาจแคความใคร เพื่อแลกเอาที่บออะไรที่คิดว่าใช่
กราดเกี่ยวกับอารมณ์ปรารถนาที่ไม่รู้อรุิม
จนจួយความเป็นคนและอิสระภาพของเขาไปวันแล้ววันเล่า และหลอกตัวเองว่านั่น และ มัน คือ
“ความรัก” ทายที่สุดแล้วเปลี่ยวเหงาและว่างเปล่าสินดี
เมื่อโมงยามแห่งความอดทนของใครคนหนึ่งคนใดสิ้นสุดลง
และโมงยามแห่งการจากพวกรากเริ่มออกเดินทาง ผ่านคน ผ่านใคร ผ่านใคร ผ่านครั้ง....ที่ร้อย ก็หน ก็คน
ก็ครั้ง ที่สุดแล้ว...ทุกชีวิตล้วนต้องอยู่เพียงลำพัง **ขอมูลจาก**
<http://variety.teenee.com/foodforbrain/18049.html>

__fwdDer.com__-185159105-11.jpg

__fwdDer.com__-185159115-12.jpg

__fwdDer.com__-185159119-13.jpg

__fwdDer.com__-185159122-14.jpg